

For Fuldstændighedens Skyld maa det dog endnu tilføies, at Virkningerne synes at strække sig baade længere og stærkere mod Syd end mod Nord. Men nu træffer det sig netop saa, at alle interimistiske Værker just ligge paa de Strækninger af Tangen, der allerstærkest ere udsatte for den fra Kanalen stammende Vortskyllingstilbøielighed, og denne udsatte Beliggenhed er sikkert en af Hovedgrundene til, at de have lidt saa meget, medens omvendt de permanente Værkers ufsadte Tilstand vistnok for en Del maa henføres til deres fra Kanalen fjernere Beliggenhed.

I Forbindelse med de to saaledes fremhævede Hovedaarsager staar utvivlsomt et Par andre, om end mindre betydelige, og iblandt disse skulle vi nævne, at en større Del af de Værker, der have lidt mest, dels bleve byggede under saa ubelagte Veirforhold, at Udførelsen ikke blot lod meget tilbage at ønske, men det blev endog umuligt at gennemføre den paatænkte Konstruktion i alle sine Led, dels at den Art af Værker allerede længe forinden de nu indtrufne Katastrofer var anset for mindre formaals-tjenlig, og derfor heller ikke er benyttet ved Nyarbejder i de sidste 2 Aar.

Forinden vi aflutte dette Afsnit af vor Beretning „om Marsjagen til Skaden“, og forinden vi gaa over til det følgende Afsnit, hvori vi fremsætte Forslag til og Overflag over de Arbejder, som vi i Anledning af den ved Stormfloderne bevirkede Tilstand anse mest paatrængende, tro vi det dog rigtigt at dvæle et Døielik endnu ved de alt saa udførlig behandlede Marsjager til den stete Skade, navnlig med Hensigt paa, om ikke de samme Marsjager maa antages ogsaa i Fremtiden under lignende Forhold at ville øve de samme uheldige Virkninger.

Vi maa da først bemærke, at med Hensyn til den første Hovedaarsag: de interimistiske Værkers for ringe Styrke, da vil vort Forslag, naar det gennemføres, for en ikke ringe Del fjerne denne Marsjag; men samtidig maa vi tilstaa, at den anden Hovedsag: „Thyborønkanalens Nærhed“, bliver staaende, og vi ville — efter vort Kjendskab til Forholdene — finde det ligesom uforsvarligt ikke bestemt og klart at udbæve den skjæbnelvangre Betydning, som de til Thyborønkanal i sin nuværende Skikkelse uadskillelig knyttede Ulemper og Farer altid ville medføre for ethvert, selv et nok saa stærkt Værk paa Simfjordsstangen, og vore Forslag maa derfor betragtes som sigtende til en aldeles nødvendig Restaurering og midlertidig Sikkring af de skadelidte og truede Værker, medens vi paa ingen Maade ville have dem opfattede som noget Andet og Mere, thi til en effektiv og permanent Sikkring af Simfjordsstangen hører efter vor inderste Overbevisning Fjernelsen af Thyborønkanalulemperne, hvortil vi i Forening med to andre ærede Kommissionsmedlemmer (Naberg og Breinholt) alt for lang Tid siden have udarbejdet en udførlig og i alle sine Enkeltheder motiveret Plan, og da denne Udarbejdelse ligger saa langt forud for de nu indtrufne Katastrofer, vil det baade være ret opløsende og maaske heller ikke ganske savne en vis Interesse ved et Citat af dens Motiver at paavise, hvor lidet vore Udtalelser her ere paavirkede af de i den seneste Tid indtrufne Uheld. Udtalelsen, hvortil vi sigte, findes Side 41 i nævnte til samtlige Kommissionsmedlemmer i sin Tid omdelte Plan og lyder:

„De lette Værker, som ere og ville blive udførte paa de smallere Delse af Tangen Nord og Syd for Kanalen, maa anses som en aldeles utilfredsstillende Sikkring af denne værst udsatte Ryst, saafremt de ikke støttes og skjærmes af de to store Moler, der ere forslaaede i nærværende Plan, og som ret egentlig er den Forudsætning, hvorpaa de hvile, og uden hvilken deres lette Konstruktion vilde være en uforsvarlig Meningsløshed.“

Vi gjentage derfor, at vore Forslag ere byggede paa ganske den samme Forudsætning som den, hvorpaa vor ovenstaaende tidligere Udtalelse (Anvendelsen af lette Værker paa den mest udsatte Del af Tangen) hviler, og saafremt man tager denne Forudsætning bort, da maa man vide, at man med det Samme borttager vort Ansvar for de stillede Forslag; thi for os staar det som noget høist Tvivlsomt, om man gjør rigtigt og vel i endnu at ofre henimod $\frac{1}{2}$ Million paa Restaurering og Forstærkning af Værker, der maa anses for dødsdømte om kortere eller længere Tid, naar man ikke vil gjøre Skridtet fuldtud og ofre endnu de hertil nødvendige Summer.

III. Midlerne mod Skaden.

En væsentlig Betingelse for, at den tilføjede betydelige Skade skal kunne istandsættes saa forsvarligt og billigt som muligt, er det imidlertid, at der strax stilles de fornødne Midler til Raadighed. Uden dette vil man ikke kunne sikke sig de forskjellige Materialier, særlig det fornødne Kvantum Jaffiner, der bør være vinterfældede, og ligesaa lidt den nødvendige Arbeidskraft, der søger andesteds hen, naar den ikke